

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci žalobce: **D. K.**, bytem, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 8. 2015, č. j. KUJI 56210/2015, sp. zn. OOSČ 325/2015 OOSC/99/PK,

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci

Žalobce brojí proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 8. 2015, č. j. KUJI 56210/2015, sp. zn. OOSČ 325/2015 OOSC/99/PK (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo částečně změněno rozhodnutí Městského úřadu Velké Meziříčí, Odboru dopravy a silničního hospodářství (dále jen „prvostupňový správní orgán“) ze dne 26. 2. 2015, vypravené dne 27. 2. 2015, č. j. DOP/32031/2014/5137/2014-bdin (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních

komunikacích (dále jen „zákon i silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že dne 12. 9. 2014 v 13.05 hodin na dálnici D1 ve směru jízdy na Brno (130. kilometr) jako řidič osobního automobilu překročil nejvyšší dovolenou rychlost nejméně o 54 km/h. Za spáchání předmětného přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 7 000 Kč a sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel po dobu osmi měsíců. Současně mu byla stanovena povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč. Napadeným rozhodnutím bylo prvostupňové rozhodnutí změněno pouze ve výroku o sankci, a to tak, že pokuta za spáchání přestupku byla snížena na 6 500 Kč.

II. Obsah žaloby

V žalobě ze dne 29. 9. 2015, doručené Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) následujícího dne, žalobce vymezil několik žalobních bodů. Žalobce předně namítl, že jím podané odvolání nebylo způsobilé k zahájení odvolacího řízení, neboť jej žalobce opomněl podepsat. Podle ust. § 37 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, je přitom podpis povinnou náležitostí každého podání. Vzhledem k tomu, že odvolání podpis neobsahovalo, bylo třeba vyzvat žalobce k odstranění vad podání. Takto se však nestalo a prvostupňový správní orgán v rozporu se zákonem odvolání bez dalšího postoupil k rozhodnutí žalovanému, který tento nedostatek rovněž nezhojil a rozhodl o podaném odvolání, byť bylo vadné.

V druhém žalobním bodě žalobce uvedl, že prvostupňový správní orgán nikterak nerefletoval, že byl žalobce v řízení zastoupen zmocněncem. O této skutečnosti žalobce prvostupňový správní orgán vyrozuměl dopisem ze dne 29. 12. 2014. Následně byl žalobce vyzván k doložení plné moci, což také učinil a prvostupňovému správnímu orgánu ji zaslal dne 20. 1. 2015. Prvostupňový správní orgán však se zmocněncem vůbec nekomunikoval a veškeré písemnosti zasílal přímo žalobci. Tento svůj postup prvostupňový správní orgán žádným způsobem nezdůvodnil ani v prvostupňovém rozhodnutí. K odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce doložil kopií podacího lístku k zásilce, jejímž obsahem byla plná moc, a uvedl kontaktní údaje na osobu, která byla schopna dosvědčit vyhotovení a odeslání předmětné zásilky. Žalovaný však považoval provádění těchto důkazů za nadbytečné a v odůvodnění napadeného rozhodnutí poukázal pouze na to, že prvostupňový správní orgán neobdržel plnou moc, ale pouze dva prázdné listy papíru, přičemž není zjevné, co žalobce tímto bezobsažným podáním sledoval. S těmito tvrzeními žalovaného se žalobce neztotožňuje a považuje je za nepřezkoumatelná, neboť není zjevné, jak k nim žalovaný dospěl. Prvostupňový správní orgán se k otázce plné moci v prvostupňovém rozhodnutí žádným způsobem nevyjádřil a nikdy netvrdil, že by obdržel dva prázdné listy papíru. I kdyby tomu tak ovšem bylo, jednalo by se o situaci, kdy stojí tvrzení proti tvrzení a bylo by na místě, aby žalovaný pro objasnění stavu vyslechl žalobcem navrženého svědka.

Ve třetím žalobním bodě žalobce poukázal na nedostatky řízení před prvostupňovým správním orgánem spočívající v neprovedení žalobcem navrhovaných důkazů. Žalobce upozornil, že již v podání ze dne 24. 10. 2014 popřel, že by vozidlo řídil, a popsal průběh silniční kontroly odlišně oproti úředním záznamům a pozdějším svědeckým výpovědím policistů. Na podporu svého tvrzení navrhl výslech tří svědků, kteří s ním ve vozidle cestovali, přičemž i výslovně označil řidiče vozidla a poskytl jeho osobní údaje. Dále navrhl, aby si prvostupňový správní orgán obstaral kamerový záznam z čerpací stanice. Prvostupňový správní orgán však důkazní návrhy žalobce nijak nerefletoval a pro osvětlení skutkového stavu vyslechl toliko zasahující policisty. Tito policisté tvrdili, že žalobce byl jako řidič

zastaven na exitu 134 dálnice D1 směrem z Prahy do Brna. Žalobce oproti tomu (ještě před výsledkem policistů) uvedl, že vozidlo neřídil, přičemž vozidlo vůbec nebylo policisty zastaveno, ale tito přijeli na čerpací stanici Shell cca na 135. kilometru dálnice D1. Lustraci žalobce zahájili na základě toho, že se jako jediný z pasažérů pohyboval u vozidla – ostatní byli v prostoru čerpací stanice. Oznámení o přestupku žalobce podepsal poté, co k tomu byl vyzván policisty, kteří mu sdělili, že na místě věc řešit nebudou a předají ji k šetření správnímu orgánu. Žalobce předpokládal, že se situace objasní během správního řízení a do protokolu proto pouze napsal „vyjádřím se ve správním řízení“.

Žalobce tedy poukázal na skutečnost, že vedle sebe existují dvě zcela rozporné verze, přičemž žalovaný bez dalšího uvěřil tvrzení policistů a veškerá tvrzení žalobce naproti tomu *a priori* označil za nepravdivá a odmítl provést důkazy, které žalobce navrhl a které mohly jeho verzi potvrdit. Žalobce v této souvislosti poukázal na některá rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) vztahující se k povinnosti náležitého zjištění skutkového stavu a uplatnění zásady presumpce neviny v přestupkovém řízení a uzavřel, že v důsledku nevyslechnutí jím navržených svědků došlo mimo jiné k porušení čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“).

Nedostatky při zjišťování skutkového stavu žalobce spatřuje rovněž v tom, že prvostupňový správní orgán neprovedl dokazování znaleckým posudkem či rekonstrukcí. Jeden z vypovídajících policistů ve správním řízení uvedl, že měl vozidlo od okamžiku měření až do zastavení po celou dobu na dohled. Žalobce však již ve správním řízení uvedl konkrétní důvody a důkazy, pro něž tomu tak být nemohlo. Vzdálenost od místa, kde stálo policejní vozidlo provádějící měření rychlosti, do první zatáčky, kde dojde ke ztrátě vizuálního kontaktu, činí 800 m. Vzdálenost k exitu udávanému policií jako místo, kde měl být žalobce zastaven, je 4 km. Žalobce předložil v žalobě konkrétní propočty s ohledem na rychlost jeho vozidla a potenciální maximální rychlost, již mohlo dosáhnout policejní vozidlo, z nichž podle názoru žalobce jednoznačně vyplývá nejen tolik, že policisté nemohli mít s vozidlem žalobce po celou dobu vizuální kontakt, ale také, že není reálné, aby jej zastavili na označeném exitu, neboť by k němu přijeli minimálně o 16 sekund později než on. S tvrzeními žalobce se vypořádal žalovaný již v napadeném rozhodnutí, avšak učinil tak dle názoru žalobce zcela nepřezkoumatelným způsobem, neboť své odlišné závěry neopřel o žádné konkrétní podklady, např. posudek či rekonstrukci na místě, jak navrhoval žalobce.

Za zásadní vadu řízení dále žalobce považuje skutečnost, že se správní orgány náležitě nevypořádaly s důkazním návrhem na provedení důkazu kamerovým záznamem z čerpací stanice Shell. Prvostupňový správní orgán se po celou dobu řízení (ani v prvostupňovém rozhodnutí) k návrhu žalobce na vyžádání předmětného záznamu vůbec nevyjádřil. Žalovaný pak vyhodnotil, že záznam by pro věc nebyl přínosný. Takové tvrzení však žalobce považuje za zcela nesmyslné, neboť kamerový záznam představuje naopak důkaz, který by byl způsobilý prokázat či naopak zcela vyvrátit verzi předestřenu žalobcem. Současně se žalobce vymezuje vůči tvrzení žalovaného, že je mu z úřední činnosti známo, že čerpací stanice uchovávají záznamy pouze po dobu několika dní, a je tedy nepravděpodobné, že by čerpací stanice záznamem stále disponovala. Žalobce je toho názoru, že se měl prvostupňový správní orgán minimálně pokusit záznam získat, a ne na získání důkazního materiálu od počátku zcela rezignovat. Navíc pokud se žalovaný odvolává na skutečnosti, které jsou mu známy z jeho úřední činnosti, je nezbytné, aby specifikoval, ze které konkrétní úřední činnosti tyto poznatky získal, což dovodil NSS v rozsudku ze dne 12. 4. 2011, č. j. 1 As 33/2011 – 58.

Ve čtvrtém žalobním bodě žalobce zpochybnil též správnost měření rychlosti provedeného PČR. Žalobce již v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí namítal, že radarový rychloměr AD9C je podle návodu k obsluze odolný proti vlivu relativní vlhkosti do 95 % bez kondenzace. V den měření nicméně činila vzdušná vlhkost 95 % s kondenzací, neboť pršelo, což doložil žalobce kopií sdělení Českého hydrometeorologického ústavu. Žalovaný k tomu v napadeném rozhodnutí uvedl, že rychloměr je nainstalován ve služebním vozidle, pročež je proti vzdušné vlhkosti chráněn. Toto tvrzení však dle mínění žalobce neodpovídá realitě, neboť hlavice měřicího zařízení je umístěna v prostoru chladiče vozidla a nachází se tedy ve venkovním prostředí. Vzhledem k tomu, že v době měření pršelo, bylo měřicí zařízení vystaveno nejen vzdušné vlhkosti, ale i přímému vlivu deště. Dále se žalovaný dle názoru žalobce nedostatečně vypořádal s jeho námitkami ohledně správnosti a průkaznosti měření.

V posledním žalobním bodě žalobce namítá, že prvostupňový správní orgán nevycházel při stanovení výše sankce z kritérií vyjmenovaných v ust. § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Zákonným a přezkoumatelným způsobem vyhodnotil pouze osobu pachatele, což hodnotil jako polehčující okolnost, neboť stav bodového hodnocení žalobce je 0 bodů. Žalovaný v napadeném rozhodnutí připustil, že prvostupňový správní orgán k některým kritériím nepřihlížel, avšak neshledal to na závadu, neboť k těmto kritériím dle mínění žalovaného ani prvostupňový správní orgán přihlížet nemohl, protože neměl k dispozici k tomu potřebné informace. S takovou argumentací žalovaného se žalobce nemůže ztotožnit a odkazuje v této souvislosti na rozsudek NSS ze dne 13. 12. 2004, č. j. 7 As 43/2004 – 51.

S ohledem na všechny shora popsané nedostatky navrhuje žalobce, aby krajský soud napadené rozhodnutí i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí zrušil.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný reagoval na žalobu svým vyjádřením ze dne 15. 12. 2015. K prvnímu žalobnímu bodu sdělil, že odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí skutečně nebylo podepsáno. Oba správní orgány absenci podpisu přehlédly a předmětný nedostatek tak nebyl odstraněn postupem podle ust. § 37 odst. 3 správního řádu. Žalovaný nicméně akcentuje, že žalobce pouze poukazuje na procesní pochybení, avšak nikterak nepopírá, že odvolání obsahuje jeho vyjádření. Žalovaný má za to, že zjištěné administrativní pochybení nemohlo být žalobci nikterak k újmě a ani žalobce neuvádí, jakým způsobem by pro něj byla situace příznivější, pokud by byl vyzván k doplnění podpisu. Proto je žalovaný přesvědčen, že se nejedná o vadu, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí.

K druhému žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že žalobce v průběhu správního řízení sice oznámil, že bude zastoupen zmocněncem, tuto skutečnost však nikterak nedoložil. Správní orgány byly proto povinny doručovat přímo k rukám žalobce. Žalovaný vycházel v průběhu odvolacího řízení z prvostupňového správního spisu, jehož součástí plná moc není. Ve spise je ovšem založen obsah zásilky doručené prvostupňovému správnímu orgánu dne 21. 1. 2015, což jsou dva prázdné listy papíru. Žalobcem předkládaný podací lístek potvrzuje pouze tolik, že zásilka byla předána k přepravě, nikoliv však, že by byla jejím obsahem plná moc.

K otázce dokazování, kterou žalobce obšírně rozebral ve třetím žalobním bodě, žalovaný uvedl, že dle jeho mínění byl prvostupňovým správním orgán zjištěn stav věci takovým způsobem, že o něm nepanovaly důvodné pochybnosti. Prvostupňový správní orgán opatřil dostatečné množství důkazů, které zcela zákonným a přezkoumatelným způsobem vyhodnotil. Provedení žalobcem navrhaných důkazů nebylo potřebné, neboť nevystala žádná rozumná pochybnost o tom, že skutkový děj proběhl tak, jak byl zjištěn prvostupňovým správním orgánem. Na základě svědeckých výpovědí bylo prokázáno nejen tolik, že žalobce vozidlo řídil, ale také, že se v něm nacházel sám. Co se týká terénu, v němž bylo měření provedeno, úsek dálnice D1 na 130. – 134. km je přehledný a rovinný a jen velmi mírně se stáčí vpravo. Tuto skutečnost lze ověřit v jakékoliv veřejné mapě. Nevznikají tedy žádné pochybnosti o tvrzení policistů, že měli vozidlo stále na dohled. Výpovědi policistů byly konzistentní a působí zcela věrohodně. Policisté neměli na věci žádný zájem a vykonávali pouze svoji služební povinnost. Co se týká výpočtů žalobce, nepovažuje je žalovaný za nikterak průkazné, neboť jsou založeny pouze na odhadech žalobce. Proto z nich nelze činit žádné objektivní závěry a žalovaný ani nepovažuje za nezbytné se k nim jakkoliv blíže vyjadřovat.

Za zcela bezpředmětné žalovaný považuje provedení navrhaného dokazování videozáznamem z čerpací stanice Shell ze 139. km dálnice D1. Vozidlo žalobce bylo měřeno na 130. km a zastaveno na 134. km dálnice D1 ve směru jízdy na Brno. Kamerový záznam lze sice považovat za jednoznačný důkazní materiál, ne však za situace, kdy se čerpací stanice nachází 5 km od místa zastavení vozidla policejní hlídkou. Pokud se žalobce následně v prostoru čerpací stanice pohyboval, nesouvisí to nikterak s posuzovaným přestupkovým jednáním. Proto žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že dokazování takovým záznamem není účelné, a pouze nad rámec dodal, že záznam by s nejvyšší pravděpodobností již ani nebyl k dispozici.

Žalovaný se v neposlední řadě vyjádřil též k argumentům žalobce ohledně možného zkreslení výsledků měření. Žalovaný zdůrazňuje, že měření bylo provedeno adekvátním zařízením opatřeným osvědčením platným i v době provedení měření. Měření je zdokumentováno výstupem obsahujícím nejen rozhodné údaje o rychlosti vozidla, ale i fotodokumentaci vozidla žalobce. Z povahy přístroje je vysoce nepravděpodobné, že by rychlost vozidla nebyla zjištěna správně, pokud přístroj měření provedl a podal o něm příslušnou informaci. Mezi měřicím zařízením a vozidlem se nenacházela žádná překážka a je zcela nelogické, aby byla kvalita měření ovlivněna pevnými předměty v podobě svodidel či porostu, jak tvrdí žalobce, neboť tyto se nacházely až za měřeným vozidlem. Žalovaný tedy uzavírá, že neexistují žádné okolnosti, které by vyvolávaly rozumnou pochybnost o bezvadnosti výsledku měření.

Pokud se jedná o způsob výměry sankce, odkazuje žalovaný v plném rozsahu na napadené rozhodnutí, v němž se s totožnou námitkou žalobce již vypořádal.

Žalovaný považuje žalobu za zcela nedůvodnou, a proto navrhuje, aby ji krajský soud zamítl.

IV. Replika žalobce

Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou ze dne 12. 1. 2016, v níž nejprve ve stručnosti shrnul, co mu bylo v přestupkovém řízení kladeno za vinu, přičemž opakovaně

zdůraznil, že skutkový stav tak, jak byl zjištěn prvostupňovým správním orgánem, je v příkrém rozporu s realitou. Svoji verzi skutkového děje žalobce prvostupňovému správnímu orgánu předestřel hned v počátku řízení a navrhl i provedení konkrétních důkazů za účelem prokázání svých tvrzení. Prvostupňový správní orgán však verzi žalobce vůbec neprověřil a účelově prováděl pouze důkazy v neprospěch žalobce. Prvostupňový správní orgán nepředvolal žalobcem navržené svědky a nevyžádal si ani kamerový záznam z čerpací stanice, který byl způsobilý jednoznačně prokázat, zda žalobce uvedl pravdivé informace či nikoliv. Takto se stalo toliko s poukazem na údajné obstrukční jednání žalobce. Takové tvrzení však dle názoru žalobce nemůže obstát, neboť návrh na provedení důkazu záznamem provedl dne 24. 10. 2014 a prvostupňový správní orgán ve věci rozhodl až dne 26. 2. 2015. Prvostupňový správní orgán měl tedy čtyři měsíce na to, aby důkaz provedl, avšak žádný úkon za účelem získání záznamu neučinil.

Žalobce se dále neztotožňuje ani s tvrzením žalovaného, že není na závalu, že odvolání neobsahovalo podpis žalobce. Není totiž pravdou, že by odvolání obsahovalo vyjádření žalobce. Žalobce si nechal odvolání vyhotovit svým příbuzným s právním vzděláním, do jeho obsahu nijak nezasahoval a dokonce jej ani nepodal. Podpis osoby je esenciální náležitostí stvrzující, že se podatel s obsahem podání ztotožňuje. Tato náležitost však v daném případě absentovala a správní orgány žalobce vůbec nevyzvaly, aby podpis doplnil. Poukázal přitom na rozsudek NSS ze dne 6. 3. 2009, č.j. 1 As 4/2009 – 53.

Žalobce rovněž setrvává na tvrzení, že pokud uváděl, že prvostupňovému správnímu orgánu zaslal plnou moc a prvostupňový správní orgán naopak obdržení plné moci popřel, jednalo se o situaci, kdy stálo tvrzení proti tvrzení. Za irelevantní žalobce považuje skutečnost, že ve spise jsou vloženy dva prázdné listy papíru, neboť je tam mohl prvostupňový správní orgán založit s úmyslem ztížit jeho obhajobu. Tomu by dle názoru žalobce nasvědčoval i způsob, jakým prvostupňový správní orgán vedl celé správní řízení (provádění důkazů pouze v neprospěch žalobce apod.). S ohledem na tuto okolnost je s podivem, že žalovaný neprovedl žádné dokazování, jehož předmětem by bylo zjištění obsahu zásilky adresované prvostupňovému správnímu orgánu, a to i přesto, že žalobce přímo označil svědka, který může jeho verzi potvrdit.

Žalobce se v žádném případě neztotožňuje s názorem žalovaného, že ve správním řízení byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalobce trvá na tom, že vozidlo neřídil, rychlost vozidla byla změřena nesprávným způsobem a lustrace žalobce proběhla jiným způsobem a na jiném místě, než uváděli policisté. Správní orgány vycházely primárně z výpovědí policistů a žalobcovy důkazní návrhy ignorovaly. Žalobce se vymezuje vůči tvrzení žalovaného, že záznam z čerpací stanice je irelevantním důkazem. Záznam z této stanice neměl prokazovat, že se v místě pohyboval žalobce, ale že z vozidla vystoupily čtyři osoby, přičemž na místě řidiče se nacházel pan Novotný. Dále pak také, že hlídka PČR přijela na místo až dodatečně a lustrace žalobce se uskutečnila právě zde. Ostatně, kdyby kamerový záznam prokázal pouze to, že se žalobce až následně pohyboval v prostoru čerpací stanice, byla by tím jeho verze zcela vyvrácena. Přitom lze jen stěží předpokládat, že by se žalobce od počátku domáhal provedení důkazu, který by vyvrátil jeho verzi a usvědčil by jej ze lži.

Pokud se jedná o další výtky ke zjištění skutkového stavu, žalobce zopakoval, že zhruba 800 metrů za místem měření se nachází táhlá pravotočivá zatáčka s klesáním což lze ověřit z jakékoliv veřejné mapy. Pokud by se tedy vozidlo žalobce pohybovalo rychlostí 184 km/h, je zcela nereálné, aby dokázali policisté zareagovat tak rychle, aby je neztratili ani na

chvíli z dohledu. To je zřejmé i bez provádění složitějších výpočtů. Rozhodnutí správních orgánů, která staví na těchto nesmyslných výpovědích policistů, je tedy nevěrohodné.

V neposlední řadě žalobce trvá na svém tvrzení, že měření bylo provedeno za nevyhovujících podmínek, jakými je nadměrná vlhkost vzduchu a přímé vystavení dešti. Žalobce upozorňuje, že existující pochybnosti o správnosti měření musí být vykládány ve prospěch obviněného.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

Ze správního spisu zjistil krajský soud následující rozhodné skutečnosti. Dne 15. 9. 2014 obdržel prvostupňový správní orgán od Policie ČR, Krajského ředitelství policie kraje Vysočina, Dálničního oddělení Velký Beranov, oznámení přestupku. Společně s tímto oznámením byly prvostupňovému správnímu orgánu postoupeny i další podklady, které policejní orgán v dané věci shromáždil, včetně úředního záznamu o přestupku ze dne 12. 9. 2014 a oznámení o přestupku z téhož dne sepsaného na místě samém po spáchání přestupku zakročujícími policisty. Z úředního záznamu vyplývá, že dne 12. 9. 2014 prováděla hlídka PČR, Dálniční oddělení Velký Beranov, kontrolu dodržování rychlostních limitů na dálnici. V čase 13.05 byla vozidlu zn., reg. zn., naměřena na 130. km dálnice D1 ve směru na Brno rychlost 190 km/h, po odečtu možné odchylky 184 km/h. Vzhledem k tomu, že nejvyšší dovolená rychlost v měřeném úseku činila 130 km/h, bylo vozidlo žalobce zastaveno policejní hlídkou, a to na exitu na 134. km ve směru jízdy na Brno. Kontrolou řidiče bylo zjištěno, že se jedná o pana D. K., nar. V záznamu je dále uvedeno, že policie měla vozidlo před zastavením po celou dobu na dohled, ve vozidle se řidič nacházel sám. Obdobné skutečnosti jsou zachyceny též v oznámení o přestupku, které bylo s žalobcem sepsáno a které žalobce podepsal. Sám žalobce do protokolu uvedl pouze tolik, že se vyjádří ve správním řízení.

Na základě postoupených podkladů zahájil prvostupňový správní orgán přestupkové řízení a předvolal žalobce na den 8. 10. 2014 k ústnímu jednání. Žalobce se z ústního jednání předem omluvil, a to s odůvodněním, že již má v daném termínu naplánovanou dovolenou, což doložil potvrzením o zprostředkování rezervace a úhradě pobytu. Následně byl žalobce předvolán k ústnímu jednání na den 29. 10. 2014. Podáním ze dne 24. 10. 2014 se žalobce účasti na ústním jednání vzdal, respektive oznámil, že se ústního jednání nezúčastní, přičemž žádá, aby byla věc projednána v jeho nepřítomnosti. Současně žalobce prvostupňovému správnímu orgánu poskytl písemné vyjádření ve věci ze dne 24. 10. 2014, v němž vylíčil skutkový stav obdobně jako v projednávané žalobě. Zejména tedy popřel, že by se jemu vytykaného jednání dopustil, a označil údajného řidiče a další spolujezdce, kteří mohou tuto skutečnost dosvědčit. Dále detailně popsal průběh komunikace s hlídkou PČR, která měla proběhnout v prostoru čerpací stanice Shell cca na 135. km na dálnici D1 ve směru na Brno. V závěru podání žalobce navrhl, aby bylo provedeno dokazování kamerovým záznamem z čerpací stanice Shell, který si má prvostupňový správní orgán vyžádat, a výsledkem tří svědků, konkrétně pana J. N., nar. (údajného řidiče), pana V. D., nar., a pana E. S., nar., přičemž žalobce uvedl i kontaktní údaje na tyto osoby.

Dne 30. 12. 2014 bylo prvostupňovému správnímu orgánu dále doručeno podání žalobce označené jako „oznámení o zvolení zmocněnce“, v jehož obsahu žalobce prvostupňový správní orgán zpravil o tom, že jej bude v řízení zastupovat zmocněnec JUDr. J. L., bytem Vzhledem k tomu, že k podání nebyla přiložena plná moc opravňující

zmocněnce k zastupování žalobce, vyzval prvostupňový správní orgán žalobce k jejímu doložení; k tomu mu byla stanovena lhůta pěti dnů od doručení výzvy. Ve správním spisu jsou dále založeny dva prázdné listy papíru, opatřené podacím razítkem prvostupňového správního orgánu ze dne 21. 1. 2015, včetně obálky, na níž je jako odesílatel označen žalobce.

Ústní jednání ve věci proběhlo až dne 26. 2. 2015, a to bez přítomnosti žalobce. Tento byl k jednání opět řádně předvolán, avšak bez omluvy se nedostavil. Při jednání bylo provedeno dokazování obsahem správního spisu a svědeckými výpověďmi obou zasahujících policistů, kteří shodně vypověděli, že v průběhu plnění svých služebních úkolů zaznamenali dne 12. 9. 2014 po 13. hodině na 130. km dálnice D1 vozidlo, jemuž byla naměřena rychlost 190 km/h. Z tohoto důvodu bylo vozidlo zastaveno na exitu 134 ve směru jízdy na Brno. Jako řidič byl ztotožněn žalobce, který se ve vozidle nacházel sám. S žalobcem bylo na místě sepsáno oznámení o přestupku, do něhož měl možnost se jakkoliv vyjádřit. Takto však neučinil a pouze uvedl, že se vyjádří až ve správním řízení. Oba policisté na dotaz pověřené úřední osoby popřeli, že by k zastavení vozidla došlo kdekoliv jinde, přičemž svědek Z. ještě dodal, že žalobcem předkládaný scénář ani není možný, neboť na 135. km se žádná čerpací stanice nenachází. Nejbližší čerpací stanice Shell se nachází až na 139. km dálnice D1. Svědkové rovněž potvrdili, že od provedení měření do zastavení vozidla měli toto vozidlo po celou dobu na dohled a vyloučili tak jakoukoliv záměnu.

Na základě zjištěných skutečností považoval prvostupňový správní orgán skutkový stav za zcela objasněný, pročež vydal rozhodnutí ve věci samé, které bylo žalobci doručeno dne 12. 3. 2015. Dne 30. 3. 2015 obdržel prvostupňový správní orgán odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Jako odesílatel záslky byl na obálce označen žalobce, jméno žalobce pak figurovalo i v samotném závěru podání. Vlastnoruční podpis však v odvolání absentoval. Obsahem odvolání byly námitky vůči postupu prvostupňového správního orgánu, přičemž žalobce brojil zejména vůči tomu, že prvostupňový správní orgán nezjistil náležitým způsobem skutkový stav, neprovedl jím navržené důkazy a nejednal v řízení se zmocněncem žalobce. V závěru pak byl prvostupňovému správnímu orgánu vytknut i způsob stanovení sankce. K odvolání byl přiložen podací lístek ze dne 20. 1. 2015, jímž žalobce mínil prokázat, že prvostupňovému správnímu orgánu doručil plnou moc udělenou jeho zmocněnci. Za tímto účelem navrhl i provedení svědecké výpovědi své paní R. K. Přílohou odvolání bylo též sdělení Českého hydrometeorologického ústavu ze dne 2. 2. 2015.

O odvolání žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím, v němž vyhodnotil většinu žalobcem uplatněných námitek jako nedůvodných. Předně neshledal nic závadného na tom, že prvostupňový správní orgán nejednal s údajným zástupcem žalobce, neboť žalobce prvostupňovému správnímu orgánu ani na výzvu nedoložil plnou moc, která by třetí osobu k jeho zastupování opravňovala. Prvostupňovému správnímu orgánu byly doručeny toliko dva prázdné listy papíru. Provedení dokazování svědeckou výpovědí považoval žalovaný za nadbytečné, neboť je zjevné, že plnou moc záslka neobsahovala. Žalovaný nepřisvědčil ani námitce žalobce ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu, přičemž uvedl, že provedeným dokazováním byla jasně vyvrácena skutková verze předkládaná žalobcem. Proto nebylo nezbytné provádět dokazování jím navrženým kamerovým záznamem (u něhož je nadto pravděpodobné, že již není k dispozici), ani svědeckými výpověďmi žalobcem označenými svědky. Za opodstatněné nepovažoval žalovaný ani výhrady žalobce ke svědeckým výpovědím policistů (nemožnost mít vozidlo žalobce po celou dobu na dohled apod.), ani tvrzení, že měření rychlosti vozidla žalobce bylo ovlivněno kondenzací a reflexí. Závěrem se žalovaný zabýval námitkou žalobce ohledně nesprávného vyměření sankce za

spáchaný přestupek, již částečně přisvědčil. Prvostupňový správní orgán dle mínění žalovaného nepřihlédl k některým kritériím vyjmenovaným v ust. § 12 odst. 1 zákona o přestupcích. Většinu těchto kritérií však ani nebylo možno zohlednit, neboť prvostupňový správní orgán o nich nedisponoval žádnými informacemi, a to zejména z toho důvodu, že se žalobce nedostavil k ústnímu jednání a nemohl tak být na bližší okolnosti dotazován. Jako pochybení nicméně žalovaný vyhodnotil, že prvostupňový správní orgán nezohlednil polehčující okolnost spočívající v neexistenci negativních důsledků protiprávního jednání žalobce v silničním provozu. Z tohoto důvodu žalovaný přikročil k dílčí změně prvostupňového rozhodnutí a snížil pokutu za spáchaný přestupek na 6 500 Kč. Ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

VI. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.

Žaloba není důvodná.

V rámci meritorního přezkumu krajský soud nejprve posuzoval námitku žalobce, že odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí nebylo způsobilé iniciovat odvolací přezkum, jelikož neobsahovalo podpis osoby, která jej podala. Podle ust. § 37 odst. 2 poslední věty správního řádu musí podání obsahovat označení správního orgánu, jemuž je určeno, další náležitosti, které stanoví zákon, a podpis osoby, která je činí. Dle ust. § 37 odst. 3 správního řádu platí, že pokud nemá podání předepsané náležitosti nebo trpí jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu. Ze správního spisu je patrné, že v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí skutečně absentoval podpis žalobce. Tento nedostatek správní orgány neodhalily a neučinily žádné úkony k odstranění předmětné vady podání, což ostatně žalovaný ve svém vyjádření k žalobě připustil. V tomto ohledu lze poukázat i na názor Nejvyššího správního soudu uvedený v rozsudku ze dne 6. 3. 2009, čj. 1 As 4/2009-53, na nějž odkázal v replice i sám žalobce, podle něhož nemá-li odvolání některou z náležitostí vyplývajících z § 37 odst. 2 a z § 82 odst. 2 správního řádu z roku 2004, je správní orgán povinen postupovat podle § 37 odst. 3 tohoto zákona tak, že pomůže odvolateli nedostatky odstranit nebo jej k jejich odstranění vyzve a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu. Nelze tedy upřít, že postup správních orgánů trpěl v tomto směru nedostatky.

Na druhé straně je třeba posuzovat tuto vadu správního řízení z pohledu zákonnosti napadeného rozhodnutí, tedy zda se jednalo o takové procesní pochybení, které by mělo mít za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé (§ 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.). Krajskému

soudu nicméně není zřejmé, jakým způsobem by mohl být žalobce v důsledku tohoto pochybení zkrácen na svých veřejných subjektivních právech. Smyslem právní úpravy, která požaduje, aby na podání byl uveden podpis podatele, je vyloučit situace, kdy by se odvolání či jiné podání neshodovalo s vůlí účastníka řízení, jehož jménem bylo učiněno. V daném případě však skutečnost, že v odvolání uvedené výhrady vůči postupu prvostupňového správního orgánu byly odrazem vůle žalobce, nebyla nijak sporná a tuto žalobce nezpochybňuje ani v podané žalobě, jejíž obsah se ostatně do značné míry shoduje právě s dotčeným odvoláním. Odvolání bylo doručeno prvostupňovému orgánu v obálce, na níž je jako odesílatel uveden zcela srozumitelně žalobce včetně své adresy. Přitom je zcela nerozhodné, zda odvolání fakticky vyhotovil sám žalobce, či jiná osoba, již žalobce sepsal odvolání světil (příbuzný s právníkem vzděláním, jak tvrdí žalobce). Jde o to, zda je možno bez důvodných pochybností na základě okolností zjevných ze samotného podání a z kontextu celého správního řízení přičítat projev vůle obsahující odvolání k osobě žalobce. Krajský soud má za to, že v posuzované věci všechny okolnosti jednoznačně svědčí o tom, že podané odvolání bylo procesním úkonem žalobce. Jeho věcně správná námitka, že nebylo vlastnoručně podepsáno, tak vyznívá značně účelově. Za těchto okolností a vzhledem k tomu, že odvolání bylo žalovaným řádně věcně posouzeno, nemohl být žalobce v důsledku pochybení správních orgánů jakkoliv zasažen ve své právní sféře. První žalobní námitku proto vyhodnotil krajský soud jako nedůvodnou, neboť namítané pochybení správních orgánů nemělo za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé (§ 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.).

Obdobným způsobem krajský soud nahlíží též námitku žalobce, že správní orgány nejednaly v průběhu řízení s jeho zmocněncem. Jak vyplývá ze shora provedené rekapitulace správního spisu, žalobce sice prvostupňovému správnímu orgánu oznámil, že se nechá v řízení zastoupit třetí osobou, plnou moc však správním orgánům ani na výzvu nedoložil. Poštovní zásilka, která byla prvostupňovému správnímu orgánu doručena dne 21. 1. 2015, obsahovala pouze dva prázdné listy papíru. Tvzení žalobce, že obsahem zásilky byla ve skutečnosti plná moc a prvostupňový správní orgán naopak záměrně obsah zásilky zaměnil, aby ztížil jeho procesní situaci, považuje krajský soud za zcela nevěrohodné, neboť průběh správního řízení ničemu takovému nenasvědčuje. Za těchto okolností není na závalu, pokud žalovaný nevyhověl návrhu žalobce na provedení dokazování svědeckou výpovědí jím navrženou svědkyní, neboť se jedná o zcela nadbytečný důkaz. Nevěrohodné tvrzení žalobce, že zásilka ve skutečnosti obsahovala plnou moc, nemohlo zvrátit jednoznačné zjištění ze spisu, že prvostupňový správní orgán obdržel od žalobce dva prázdné listy papíru. Žalovaný nadto svůj postup v napadeném rozhodnutí řádně odůvodnil. I druhou žalobní námitku proto krajský soud považuje za nedůvodnou.

V dalších žalobních bodech žalobce z několika hledisek zpochybnil postup prvostupňového správního orgánu při zjišťování skutkového stavu. Žalobce zejména vyzdvihl, že již v počátku správního řízení předestřel prvostupňovému správnímu orgánu odlišnou skutkovou verzi, než jaká vyplývala z oznámení o přestupku a úředního záznamu o spáchání přestupku, a k prokázání pravdivosti svých tvrzení navrhl i provedení konkrétních důkazů. Prvostupňový správní orgán však bez dalšího (tj. bez provedení navrhovaných důkazů) přisvědčil konkurující skutkové verzi vykreslené zasahujícími policisty. Provedené dokazování tak dle názoru žalobce nemůže obstát, neboť ve věci nebyl náležitým způsobem zjištěn skutkový stav.

S žalobcem se lze ztotožnit v tom směru, že správní řízení ovládá zásada materiální pravdy, přičemž je povinností správního orgánu náležitě osvětlit skutkový stav. V kontextu správního trestání, zde přestupkového řízení, to pak současně znamená, že správní orgán nese

důkazní břemeno k prokázání, že jednání vykazujícího znaky přestupku se dopustil právě obviněný z přestupku (srv. např. rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2008, č. j. 5 As 32/2008 – 51, publikovaný pod č. 1707/2008 NSS; všechna citovaná rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz). To však ještě neznamená, že by byly správní orgány nuceny provést veškeré obviněným navrhované důkazy. Dokazování je prováděno pouze do té míry, do jaké je to nezbytné právě k objasnění skutkového stavu takovým způsobem, aby o něm nepanovaly důvodné pochybnosti. Správní orgán je tedy oprávněn za určitých okolností provedení navrhovaných důkazů odmítnout, přičemž učiní-li tak v intencích zákona, z racionálních důvodů a svůj postup nadto i řádně zdůvodní, nelze na takové počínání nahlížet jako na odeprání práva na obhajobu zakotveného v čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy. O takovou situaci se bude jednat zejména tehdy, pokud navrhované důkazy nemohou pro meritum věci ničeho přinést (např. důkaz s projednávaným přestupkem nikterak nesouvisí), nebo již byl skutkový stav osvětlen natolik spolehlivě, že ani provedení dalších důkazů by nemohlo na učiněných zjištěních nic změnit a pokračování v dokazování by tak bylo nadbytečné. Správní orgány jsou totiž povinny postupovat v každé věci účelně a bez zbytečných průtahů (ust. § 6 správního řádu), přičemž v přestupkovém řízení jsou nadto vázány relativně krátkou prekluzivní lhůtou k projednání věci, která dle ust. § 20 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění rozhodném pro posuzovanou věc činila pouze jeden rok. Za těchto okolností je nezbytné, aby správní orgán pečlivě vážil, zda mohou navrhované důkazy představovat pro zjištění věci jakýkoliv přínos či nikoliv.

Pokud se jedná o posuzovaný případ, dospěl krajský soud ve shodě se správními orgány k závěru, že provedení žalobcem navrhovaných důkazů nebylo nezbytné. K tomu jej vedly následující úvahy. Skutkový stav spočívající v jednání žalobce, jímž naplnil skutkovou podstatu přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona o silničním provozu (lapidárně řečeno překročení nejvyšší povolené rychlosti na dálnici o více než 50 km/h), byl osvětlen na základě důkazů provedených při ústním jednání dne 26. 2. 2015, a to konkrétně oznámení přestupku sepsaného na místě samém s žalobcem dne 12. 9. 2014, který žalobce podepsal, úředního záznamu o přestupku, oznámení přestupku podle ust. § 58 odst. 1 zákona o přestupcích, fotodokumentace silničního radaru s naměřenými hodnotami, ověřovacího listu měřícího zařízení, výpisu z evidenční karty řidiče a svědeckých výpovědí zasahujících policistů M. K. a L. Z. Samotné překročení rychlosti v zásadě v žádném z žalobních bodů nerozporuje ani žalobce, tento však zpochybňuje, že by byl pachatelem předmětného přestupku, neboť ve vozidle měl být přítomen pouze jako spolujezdec. Takové tvrzení je však v příkrém rozporu s výpověďmi policistů, kteří oba shodně sdělili, že řidičem vozidla a zároveň jedinou osobou nacházející se ve vozidle byl sám žalobce. Situace, kdy proti sobě v přestupkovém řízení stojí dvě protichůdné verze skutkového stavu, není ojedinělá, přičemž je na správním orgánu, aby posoudil věrohodnost a konzistentnost jednotlivých verzí, a k jedné z nich se přiklonil. Přitom je třeba mít na zřeteli, že není přípustné, aby správní orgán bez dalšího upřednostnil jednu či druhou stranu, či některou z těchto stran *a priori* označil za nevěrohodnou. To platí i pro výpověď žalobce, jejíž věrohodnost je správní orgán povinen zkoumat individuálně a s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem (k tomu viz např. např. rozsudky NSS ze dne 25. 7. 2006 č. j. 6 As 47/2005 - 84, ze dne 22. 10. 2008 č. j. 1 As 64/2008 - 42 a ze dne 21. 9. 2011 č. j. 2 As 52/2011 – 47). Teprve po důkladném a objektivním zhodnocení všech získaných důkazů lze učinit závěr, kterou z konkurujících verzí vezme správní orgán za základ pro rozhodnutí ve věci samé. Není-li takový postup s ohledem na přetrvávající pochybnosti možný, nezbyvá než při uplatnění zásady *in dubio pro reo* vycházet z předpokladu, že se obviněný přestupku nedopustil.

V daném případě správní orgány určily jako pravděpodobnější skutkovou verzi vyplývající z konzistentních výpovědí policistů, přičemž protichůdná tvrzení žalobce vyhodnotily jako nevěrohodná a účelová, pročez ani nepovažovaly za potřebné provádět další žalobcem navrhané důkazy. Pokud se jedná o použitelnost svědeckých výpovědí policistů v přestupkovém řízení, touto problematikou se již v rámci své rozhodovací činnosti opakovaně zabýval i NSS, který v této souvislosti již setrvale judikuje, že je třeba vycházet z domněnky o věrohodnosti výpovědí policistů (viz např. rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-117, či rozsudek ze dne 29. 8. 2011, č. j. 8 As 13/2011-54). Policisté totiž zpravidla nemají (na rozdíl od účastníků řízení) na výsledku řízení jakýkoliv zájem a vykonávají pouze svoji služební povinnost. Krajský soud současně nepomíjí ani žalobcem citovaný rozsudek NSS ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 – 6, v němž NSS připustil, že policistu nelze za nestranného a věrohodného svědka považovat vždy, neboť mohou existovat okolnosti, které jej činí zainteresovaného na výsledku. V tomto směru mohou pochybnosti vzniknout zejména tehdy, *„je-li policista hodnocen, a to přímo nebo nepřímo, skrytě či oficiálně, podle toho, s jakou úspěšností se mu daří dosahovat postihu jednotlivců za přestupky nebo jiná protiprávní jednání. Je-li tedy chválen či odměňován v případě, že se mu daří zjistit a odhalit vysoký či nadprůměrný počet přestupků, anebo je naopak kritizován či penalizován, nedaří-li se mu to. To pak je důvod ke zkoumání věrohodnosti, pravdivosti a přesvědčivosti jeho svědecké výpovědi.“* Poselství zde citovaného rozhodnutí však rozhodně nelze spatřovat v tom, že by snad mělo být na policisty plošně nahlíženo jako na nevěrohodné svědky. Pochybnosti o jejich nezájatosti by však mohly vyvstat kupříkladu tehdy, pokud by bylo zjištěno, že svou služební povinnost vykonávali s přehnanou horlivostí, nebo si počínali při jednání s obviněným šikanózním způsobem.

V nyní posuzovaném případě však krajský soud žádné takové okolnosti neshledal a ani žalobce neuvedl žádné důvody, pro něž by bylo na místě se domnívat, že policisté měli zájem vypovídat nepravdivě. Jak již bylo uvedeno, panuje mezi stranami v zásadě shoda na tom, že vozidlo žalobce se po měřeném úseku dálnice D1 pohybovalo nedovolenou rychlostí. Sporné je tedy pouze to, kde bylo vozidlo žalobce zastaveno a kdo vozidlo v inkriminovanou dobu řídil. V tomto směru oba policisté shodně uvedli, že řidičem vozidla byl žalobce, což bylo zjištěno po zastavení vozidla na sjezdu z dálnice D1 na 134. km. Výpovědi obou policistů byly zcela konzistentní, bez jakýchkoliv zásadnějších rozporů. Tvrzení policistů dále nachází oporu i v listinných důkazech, zejména v úředním záznamu o přestupku a oznámení přestupku sepsaného na místě samém s žalobce. Toto oznámení žalobce dobrovolně podepsal, čímž stvrdil pravdivost v něm uvedených skutečností, včetně toho, že byl řidičem vozidla a kontakt s policisty proběhl na policisty označeném místě. Současně je třeba zdůraznit, že žalobci bylo rovněž umožněno, aby do oznámení napsal své vyjádření. Krajský soud je přitom přesvědčen, že pokud by bylo pravdou, že vozidlo řídila jiná osoba, bylo by přirozenou reakcí tuto skutečnost do oznámení uvést. Takto se však nestalo a žalobce v oznámení nikterak nezpochybnil, že se přestupku dopustil a pouze uvedl, že se vyjádří až ve správním řízení.

Jedná-li se pak o postup žalobce v přestupkovém řízení, nelze přehlédnout, že žalobce se nedostavil k ústnímu jednání, ale své výhrady sdělil prvostupňovému správnímu orgánu pouze písemně. Tvrzení žalobce tak nebylo možno verifikovat za pomoci žádných doplňujících dotazů a objasnit některé rozpory, které se v jím předkládané verzi vyskytují (např. na 135. km dálnice D1 se žádná čerpací stanice nenachází). Současně je s podivem, že žalobce neměl zájem se jednání zúčastnit a konfrontovat tak policisty se svojí verzí událostí. Výhrady k výpovědím policistů pak žalobce opět vyjádřil až písemně v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí a v zásadě totožně též v žalobě proti napadenému rozhodnutí.

Krajský soud nicméně souzní s žalovaným v tom směru, že tyto výhrady nejsou způsobilé zpochybnit věrohodnost svědeckých výpovědí, neboť vychází pouze z domněnek a odhadů žalobce. Z pouhé skutečnosti, že žalobci byla naměřena rychlost 184 km/h nelze dovozovat, že touto rychlostí se pohyboval po celou dobu do zastavení hlídkou PČR a stěží lze tedy učinit jednoznačný závěr, že policejní vozidlo by jej nebylo schopno dojet již během 4 km jízdy. Stejně tak se krajský soud neztotožňuje s tvrzením žalobce, že je s ohledem na zakřivení dálnice vyloučeno, aby měli policisté jeho vozidlo po celou dobu na dohled. S touto námitkou se vypořádal již žalovaný, který uvedl, že dálnice se stáčí pouze velmi mírně, což lze ostatně ověřit z každé veřejné mapy. Krajský soud nadto za rozhodující považuje, že z obou svědeckých výpovědí vyplynulo, že vozidlo policisté na dohled měli. I kdyby tomu tak ovšem nebylo, nepovažoval by krajský soud tuto skutečnost na závadu, neboť se nejedná pro účely posouzení viny žalobce o okolnost zásadního významu. V posuzované věci není sporu o tom, že zastaveno bylo totéž vozidlo, jemuž bylo na 130. km dálnice D 1 naměřeno překročení rychlosti, přičemž mezi tímto měřením a kontrolou provedenou hlídkou PČR vozidlo na žádném jiném místě nezastavilo. I kdyby tedy policisté na krátkou dobu ztratili vozidlo z dohledu, na věci samé by to nic neměnilo. Z tohoto důvodu krajský soud přitakal žalovanému i v tom směru, že za účelem ověření těchto okolností nebylo třeba provádět žádné další dokazování (rekonstrukcí apod.), jak tvrdí žalobce.

S ohledem na výše uvedené se krajský soud ztotožnil s hodnocením provedeným prvostupňovým správním orgánem, který uzavřel, že skutkový děj se odehrál tak, jak jej popsali zasahující policisté, a jak vyplývá i z písemných podkladů pořízených bezprostředně po spáchání přestupku. Pozdější jednání žalobce spočívající ve zpochybňování průběhu kontroly, považuje krajský soud za veskrze účelové, vedené snahou vytvořit prostor pro popření skutečnosti, že v inkriminované době žalobce vozidlo řídil. Správnost tohoto úsudku potvrzují i další indicie, zejm. chování žalobce v průběhu správního řízení (volba zmocněnce a následné předložení prázdných listů papíru místo plné moci, neúčast u ústního jednání....). Pro úplnost zde krajský soud dodává, že nespátřuje žádný rozumný důvod, pro který by měli být policisté motivováni vypovědět, že kontrola žalobce proběhla na jiném místě a za jiných okolností, než tomu bylo ve skutečnosti. Rovněž není zřejmé, z jakého důvodu by měli policisté účelově tvrdit, že řidičem byl žalobce, pokud by tomu tak nebylo, neboť nebylo zjištěno (a ani žalobce nic takového netvrdí), že by existoval na straně policistů jakýkoliv motiv žalobci uškodit, tj. nebylo kupříkladu zjištěno, že by policisté mohli být vůči žalobci podjatí.

Za daných okolností pak krajský soud aprobuje rovněž postup správních orgánů spočívající v neprovedení žalobcem navrhovaných důkazů, neboť tyto by zjevně nemohly jakkoliv přispět k objasnění skutkového stavu. Jak vyplynulo z výpovědí policistů, ve vozidle s žalobcem necestovaly žádné další osoby a kontrola žalobce byla provedena na exitu 134 (nikoliv na čerpací stanici Shell), proto by bylo provedení výsledku žalobcem navržených svědků a vyžádání si záznamu z čerpací stanice zcela nadbytečné. Lze tedy uzavřít, že i žalobní námitky vztahující se ke zjišťování skutkového stavu krajský soud považuje za nedůvodné.

Stran zbylých námitek krajský soud do značné míry odkazuje na napadené rozhodnutí, v jehož odůvodnění se s nimi podrobným a přezkoumatelným způsobem vypořádal žalovaný. Krajský soud již spíše ve stručnosti dodává, že nic nenásvědčuje tomu, že by byl výsledek měření ovlivněn vnějšími vlivy. Během měření nenastaly žádné komplikace, výstup z měření byl řádně zaznamenán a nevykazuje žádné vady. Zcela absurdní se pak jeví tvrzení žalobce,

že na výsledek měření měly vliv pevné předměty nacházející se až za měřeným vozidlem, tj. nikoliv mezi měřicím zařízením a vozidlem žalobce. Krajský soud nepřehlédl, že žalobce zpochybňuje v zásadě veškeré aspekty přestupkového řízení, včetně jednotlivých stěžejních důkazů, a ani způsob měření rychlosti v tomto směru není výjimkou. Takové počínání žalobce krajský soud považuje za veskrze účelové, neboť neexistují žádné indicie, na jejichž základě by bylo možné usoudit, že měření trpělo jakýmkoliv nedostatkem.

Pro úplnost se pak krajský soud věnoval i námitce nesprávného stanovení výše sankce. V této souvislosti krajský soud odkazuje na ust. § 12 odst. 1 zákona o přestupcích, podle něhož platí, že „[p]ři určení druhu sankce a její výměry se přihlédne k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení.“ NSS pak již v rozsudku ze dne 13. 12. 2004, č. j. 7 As 43/2004 – 51, dovodil, že při ukládání sankce je správní orgán povinen k takto stanoveným kritériím přihlížet. „Uloží-li proto správní orgán sankci, aniž přihlédne ke způsobu spáchání přestupku, jeho následkům a okolnostem, za nichž byl spáchán, překročí tím zákonem stanovené meze správního uvážení, v důsledku čehož je jeho rozhodnutí nezákonné (§ 78 odst. 1 s. ř. s.).“ V daném případě je z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí zjevné, že prvostupňový správní orgán na hodnocení závažnosti přestupku zcela nerezignoval, byť některá ze zákonných kritérií explicitně nezmínil. Obdobnou námitku však žalobce uplatnil již v odvolacím řízení, přičemž žalovaný se s ní v napadeném rozhodnutí řádně vypořádal. Konkrétně žalovaný připustil, že se prvostupňový správní orgán nezabýval polehčujícími okolnostmi spočívajícími v absenci negativních následků spáchání přestupku. Z tohoto důvodu pak také prvostupňové rozhodnutí ve výroku o sankci reformoval a snížil výměru pokuty na 6 500 Kč. Další okolnosti, jako jsou kupř. pohnutky žalobce, však ani zohledněny být nemohly, neboť nebyly zjištěny.

Krajský soud se s právním hodnocením předmětné otázky, jak jej provedl žalovaný, ztotožňuje. Správní orgány jsou při aplikaci kritérií vyjmenovaných v ust. § 12 zákona o přestupcích (případně i při hodnocení dalších okolností spáchání přestupku) do značné míry limitovány tím, zda obviněný ve správním řízení spolupracuje a jakým způsobem k jemu vytýkaným skutečnostem přistupuje. Pokud se tedy kupříkladu obviněný ke spáchání přestupku dozná a sdělí správnímu orgánu důvody svého počínání, či dokonce vyjádří nad svým jednáním lítost a odstraní negativní důsledky svého jednání (dobrovolně nahradí spáchanou škodu apod.), může správní orgán všechny tyto okolnosti zohlednit. Pakliže ovšem naopak obviněný po celou dobu správního řízení odmítá, že by se přestupku dopustil, a dokonce se ani nedostaví k ústnímu jednání, je z povahy věci vyloučeno, aby správní orgán k některým kritériím normovaným zákonem o přestupcích (jako jsou typicky právě pohnutky pachatele) přihlédl. Z tohoto hlediska tedy krajský soud nepovažuje postup správních orgánů při ukládání sankce za závadný. Pro úplnost krajský soud dodává, že za žalobcem spáchaný přestupek lze dle ust. § 125c odst. 5 písm. d) a § 125c odst. 6 písm. b) uložit pokutu od 5 000 Kč do 10 000 Kč a sankci zákazu činnosti na dobu od 6 měsíců do 1 roku. Je tedy evidentní, že žalobci byla pokuta uložena při dolní hranici zákonného rozmezí a sankce zákazu činnosti rovněž v rámci dolní poloviny zákonného rozmezí. Stanovenou sankci proto nelze dle názoru krajského soudu považovat za nepřiměřenou. I poslední žalobní námitku tak vyhodnotil krajský soud jako nedůvodnou.

VII. Závěr a náklady řízení

Vzhledem k tomu, že veškeré žalobní námitky shledal krajský soud nedůvodnými a současně ani nedospěl k závěru, že by napadené rozhodnutí trpělo jinou vadou, k níž by bylo třeba přihlédnout z moci úřední, rozhodl ve věci samé tak, že žalobu zamítl (výrok I).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 26. května 2017

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová